י ד ה מיי שם הלי לד

:סעיף

סלכה לג:

ופט"ז שם הל טוש"ע א"ח סי

תרי גווני אילן הכא נמי תרי גווני גדר בעא

מיניה אביי מרבה חצר שראשה נכנם לבין

הפסין מהו למלמל מתוכה לבין הפסין ומבין

הפסין לתוכה א"ל מותר שתים מאי אמר ליה

אסור אמר רב הונא שתים אסורין ואפילו

עירבו גזירה שמא יאמרו עירוב מועיל לבין

הפסין רבא אמר עירבו מותר א"ל אביי לרבא

תְניא דמסייע לך א חצר שראשה אחד נכנס

לבין הפסין מותר למלמל מתוכה לבין הפסיז

ומבין הפסין לתוכה אבל שתים אסור בד"א

שלא עירבו אבל עירבו מותרין לימא תיהוי

תיובתא דרב הונא אמר לך רב הונא התם

דהדרן וערבן בעא מיניה אביי מרבה יבשו

מים בשבת מהו א"ל - כלום נעשית מחיצה

אלא בשביל מים מים אין כאן מחיצה אין

כאן בעי רבין יבשו מים בשבת ובאו בשבת

מהו א"ל אביי יבשו בשבת לא תיבעי לך

דבעי מיניה דמר ופשים לי דאסיר גבאו נמי

לא תיבעי לך דהוה ליה מחיצה העשויה

בשבת 6 ותניא דכל מחיצה העשויה בשבת

בין בשוגג בין במזיד בין באונם בין ברצון

שמה מחיצה ולאו אִיתִמרָ עַלהָ אמר ר"ג לא

שנו אלא לזרוק אבל לטלטל לא ה כי איתמר

דר"נ אמזיד איתמר אמר ר"א י הזורק לבין פסי

הביראות חייב (א"ל) פשיטא אי לאו מחיצה היא היכי משתרי ליה למלאות לא צריכא

י דעבד כעין פסי ביראות ברה"ר וזרק לתוכה

חייב הא נמי פשימא אי לאו דבעלמא מחיצה

היא גבי בור היכי משתרי ליה לטלטלי הלא

צריכא אע"ג דקא בקעי בה רבים ומאי קמ"ל דלא אתו רבים ומבטלי מחיצתא הא א"ר

אלעזר חדא זימנא ס דתנן רבי יהודה אומר

אם היתה דרך רה"ר מפסקתן יסלקנה לצדדין

וחכ"א אינו צריך ⁰ רבי יוחנן ור"א דאמרי

תרווייהו כאן הודיעך כחן של מחיצות אי

מהתם הוה אמינא כאן ולא סבירא ליה קא

משמע לן כאן וסבירא לי ליה ולימא הא ולא

בעי הך י חדא מכלל חבירתה איתמר: מותר

להקריב לבאר וכו': י תנן התם לא יעמוד

אדם ברשות הרבים וישתה ברשות היחיד

ברשות היחיד וישתה ברשות הרבים אלא אם

כן מכנים ראשו ורובו למקום שהוא שותה

ל) שבת קלו: לקמן כה,בת ו: לקמן כב,

ג) ולקמן שסן, ד) ומגילה בט:וש"נן, ה) ושסו, ו) שנת יא. ע"ש לקמן לט., ז) בס"א ליתא. ה) ליור זה ליירנו ע"פ מהרש"ל דפו"ר, ט) ולהמו לג:], י) [כריתות יג: ושס],

הגהות הב״ח

(h) רש"י ד"ה אסור לטלטל וכו' כדמפרש רב הונא טעמא הס"ד: (כ) תום' ד"ה כי איתמר וכו' להיתרן הראשון וכן מחצלות כו' במזיד לא חזרו: (ג) ד"ה לא יעמוד וכו' ואע"ג דבמקום שאין בו ד' על ד' אמרינן כל"ל נו ל על ל מתחיקן כל ל ותיבת אמות נמחק: (ד) בא"ד אדרבה משחשיכה דאי שדי להו . אתי לידי חיוב חטאת

מוסף רש"י

אלא לזרוק. לחומכל (לקמן בה.) לחייב הזוכק מתוכה לרה"ר או להפך (שבת קא:). אבל לטלטל לא. להיות מותר לטלטל בתוכה אסור מדבריהם כתוכה לסור מוכו ישם). לא יעמוד אדם ברה"ר וישתה ברה"י. ויושיט פיו וראשו לרה"י לאחוז כלי ולשתות, גזרה שמא יוציא הכלי אליו ונמלא מתחייב חטאת (שבת א.) ברה"י וישתה ויושיט לוארו לרה"ר וישתה, גורה שמא כנים הכלי אנלו (לקמן

מוליא מרשותו לרשות חבירו: שתים מאי. שתים זו אלל זו ומחילה ביניהן ושתיהן ראשן בין הפסין: אסור. לטלטל מתוכן לבין הפסין כדמפרש (מ) טעמא רב הונא: ואפי׳ עירבו. דרך הפתח שבמחילה

שביניהן דהשתא חדא נינהו ולא אסרן אהדדי אסורות לטלטל מתוכן לבין הפסין גזירה שמא יאמרו עירוב מועיל בין הפסין לשתף חלירות יחד שהרואה אותן מטלטלין מתוכן לבין הפסין לא ידע דיש פתח ביניהן וסבר האי דלא אסרן אהדדי בתוך בין הפסין כשאר שתי חלירות הפתוחות למבוי אחד שאסור להוליא למבוי אלא א"כ נשתתפו ה"נ משום דנתנו עירובן בין הפסין לשתף" כשיתוף שאר מבוי ואתו למשרי נמי להכנים ולהוליא מבין הפסין לחלירות כי ליכא פתח ביניהן ויהבי עירוב באחת החלירות דרך בין הפסין וההוא ודאי לא מהני דכי תקינו רבנן שיתופי מבוחות במבוי סתום תקון וחורכו יותר על רחבו וזה מפולש לארבעה לדדין: עירבו מוסרין. דכיון דעירבו דרך פתח שביניהן וחד רשותא הוא דלא אסרן אהדדי להך גזירה לא חיישינן: דהדרן וערבן.

שנפרלה ביניהן פירלהי גדולה בסופה שגלוי 🏲 \bigcirc לכל שרשות אחת היא: 1355 455 455 יבשו מים בשבת מהו. לטלטל בין הפסין מי אמרינן שבת הואיל והותרה הותרה או

דילמא כיון דהיתר פסין אינו אלא משום מים והרי יבשו ואסור. ואכל פסי ביראות האי: כלום נעשית מחילה. כלומר כלום הותרה מחיצה כזו אלא משום מים: יכשו מים בשבת. וחזרו ובאו גשמים בו ביום מאי מי אמרינן חזרו פסין להיתרן הראשון לטלטל בתוכן: מיניה דמר. רבה שהיה רבו: ובאו מים בשבת לא קמבעיא לי. דמותר דהא קיימא לן כל מחילה הנעשית בשבת שמה מחילה: לא שנו. דשמה מחילה: אלא לורוק. שהזורה מרשות הרבים לתוכה חייב דמדאורייתא ודאי מחילה היא: אבל לטלטל אסור. דרבנן גזור עליה: אמויד איסמר. וקנסא קנסוה אבל שוגג מותר והא דנעשית מאליה כל שכן דמותר: הזורק. מרשות הרבים לבין הפסין של ביראות: חייב. חטאת דרשות היחיד מעלייתא הוא: אי לאו מחילה. מדאורייתא היא

לשוויה מיהא רשות היחיד לזריקה: היכי שרו רבנן למלאות. ולהוליא מרה"י לרה"ר משום דוחק: לעין פסי ביראות. ואין שם בור: מפסקתן. שאין שם דרך אלא בין הפסין יסלקנה ללדדין דאתי דריסת רבים ומבטלי מחילות: כאן הודיעוך. חכמים כמה גדול כחן של מחיצות דלא מיבטלי משום בקיעת רבים: מוחר להקריב כו'. פרישנא לה לכולה מתני׳ בריש פירקין [יו:]: אלא א״ל הכנים ראשו ורובו. דחיישי׳ שמא ימשך גופו למקום רגליו ויוליא הכלי עמו: וכן

עלייהו דהיינו בשעת הנחת גרון אכתי לא מיחייב אהוצאה עד שינוחו במעיו אלא אהוצאה נמי מחייב משעת בליעה דחשיב כמונח:

אמר ליה מוחר. דהא ליכא דיורין בין הפסין דליסרו עלייהו דליהוי דהדרך וערבן. והכי פירושו שתים אסורות אפי׳ עירבו ואם עירבו כו׳ דהיינו כלומר דהדרן וערבן מותרות כשעירבו: מחיצה אין כאן. אע"ג דאביי אית ליה ש שבת הואיל והותרה הותרה מודה הכא משום דליכא מחיצות:

בי איתמר דרב נחמן אמזיד איתמר. והל דלמרינן נשבת בפרק הזורק (ד' קא:) ספינות שנתקשרו מערב שבת והותרו וחזרו ונתקשרו בין שוגגין ובין מזידין ובין מוטעין ובין אנוסין חזרו להיתרן הראשון (ב) במזיד לא חזרו לגמרי להיתרן הראשון לטלטל אלא דהוו רשות היחיד דאורייתא אי נמי לא

קאי אמזיד: כמ"ל באן וסבירא ליה. ומיהו לר׳ יוחנן ודאי כאן ולא ס"ל כדאמרי׳ לקמן: לא יעמוד אדם. בפרק בתרא (ד׳ נט.) מוקי לה בחפלים הלריכין לו וגזרי' דלמא יכנים אללו וקשיא דתיפוק ליה דקא מעייל מרשות הרבים לרשות היחיד כמו משתין ורק מרשות הרבים לרה"י דאסרינן לקמן ורש"י תירך לקמן דלא דמי למשתין ורק דשותה עביד עקירה והנחה בחד רשותא דמשקין נחין בתוך פיו שהוא מקום פטור ואע"ג דחוזרין ונבלעין אין לחוש הואיל ונחו במקום פטור ואע"ג דבמקום שאין בו ד' על ד' (אמות) אמרינן ובלבד שלא יחליפו החם גזרינן דילמא אתי לאפוקי בהדיא אבל הכא אי אפשר כלל שלא ינוחו מעט בפיו קודם שיבלעם אבל במשתין ורק לא חשיב פיו מקום פטור כיון דפיו וגופו הן במקום ח׳ ולפי זה היה מותר להוליא ראשו מרה"ר ולרוק כיון דפיו במקום אחר הוי מקום פטור והא דמבעיא לן בפרק בתרא (ד' זט.) הוא ברה"י ופי האמה ברה"ר מהו היינו משום דמי רגלים מיד כשנעקרו מגופו שוב אין נחים גפי האמה אבל מפ"ק דשבת (ד' ג:) קשיא דקאמרינן התם אדרבה משחשיכה דאי שדי (ד) ליה אתי לידי חיוב חטאת לא קנסינן והשתא היכי אתי לידי חיוב חטאת הואיל ונחו בידו שהוא מקום פטור וי"ל דלא חשיב הנחה במקום פטור אלא בדבר שהוא נוטל ממקומו אבל התם שהכלי נח מאליו לא חשיב הנחה במקום פטור ולפי זה אסור להוליא ראשו ברה"ר ולרוק וא"ת אכתי אפשר דלא אתי לידי חיוב חטאת כגון שיתן מידו

וכן זאת לידו אחרת וי"ל דאיירי כשהנקב קטן שלא יוכל להכנים בו שתי ידיו ועוד נראה לפרש דלא דמי למשתין ורק דהכא כשבולעם מיד חשיבי כנחין אע"ג דאינם נחים עד שיגיעו למעיו משום דמבטלי אגב גופו והוי עקירה והנחה בחד רשותא והכי נמי אמר רבא בפ' המוליא (שבת ד' פ.) הוליא שתי אותיות וכתבן כשהוא מהלך חייב דכתיבתן זו היא הנחתן ואחי נמי שפיר מתניתין דאמרו לו ⁰ גבי יש אוכל אכילה אחת כו' ר' מאיר אומר אם היה שבת והוליא בפיו חייב והשתא היכי חשיב הולאה בהדי הנך הא בעידנא דמיחייב

רבינו חננאל

ותוב בעא מיניה חצר שראשה אחד נכנס לבין שו הש. הפסין. מותר לטלט, מתוכה לבין הפסין ומבין הפסין לתוכה. אבל יכנסות הפסין לתוכה. ... ייותי חצירות נכנסות רב הונא ואפי׳ עיריבו חצירות זו עם זו גזירה שמא יאמרו עירוב מועיל לבין הפסין כו'. (ורבה) וורכא] אמר מותר. ותניא כוותיה חצר שראשה אחד נכנס לבין הפסין מותר לטלטל בתוכה לבין הפסין כו׳ ושתים אסור, במה דברים אמורים בשלא עיריבו הונא משני בהדרן עירבן. כלומר אילו שתי חצירות הנכנסות לבין הפסין הדרן מתערבן, או כגון שביטל אחד מהז רשותו לחבירו לא הדרן מיתערבו אסור. וזו שינויא היא. והילכתא כרבא. בעא מיניה אביי מרבה יבשו מים בשבת, מותר לטלטל בין הפסין לא נעשו פסין מחיצות אלא בשביל המים יבשו אלא בשביל המים יבשו המים בטלו המחיצות. ואמר אביי באו מים בשבת לא קא מיבעיא לי דהא כל מחיצה שנעשית בשבת בין במזיד ביז בשוגג שמה מחיצה. הילכך כיון שבאו מים מותר. והא דאמר רב שנו נחמז לא לזרוק אבל לטלטל אסור במזיד איתמר, והני מיא לא במזיד הביאום. אלא ממי המטר וכיוצא בהן באו מעצמן. א"ר אלעזר הזורק מביז רשות הרבים לבין פסי ביראות חייב. וכן העושה כמין פסי ביראות ברשות הרבים ביה כדתנן ואם היתה דרך הרבים מפסקתה יסלקנה לצדדין, וחכמים אומרים כאן הודיעוך כוחן של מחיצות, דאע"ג דבקעי כרשות היחיד דמי. פיסקא מותר להקריב לבאר כו'. וישתה ברשות היחיד אלא למקום שהוא שותה כו׳.

א) נדל"ל דכרה"י.